

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ
Topical Issues of Theoretical and Clinical Medicine

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
V Міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених
(м. Суми, 20-21 квітня 2017 року)

Суми
Сумський державний університет
2017

ВІДПОВІДАЛЬНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛІВІТАМІННИХ ЗАСОБІВ

Шевченко В.В., студентка групи ПС-401

Науковий керівник: доц. Роцупкін А.О.

Сумський державний університет,

кафедра біофізики, біохімії, фармакології та біомолекулярної інженерії

Мета і завдання дослідження: Доцільність призначення та обізнаність лікарів та пацієнтів стосовно ефективності та безпеки застосування вітамінних лікарських засобів та БАДів з точки зору доказової медицини.

Методи дослідження: Аналіз стану вивчення фармакологічних аспектів призначень полівітамінних засобів, досвід їх використання та ускладнення терапії, опитування лікарів та пацієнтів щодо інформованості про користь та безпеку застосування полівітамінів.

Основні результати: Відкриття наприкінці 19-го сторіччя окремої групи - низькомолекулярних органічних сполук, що є абсолютно необхідні для життєдіяльності та виконують дуже різноманітні функції в організмі, започаткувало новий напрямок в медицині. Вітаміни дуже активно застосовують як для профілактики гіповітамінозів, що викликають різноманітні розлади та порушення у функціонуванні як клітин так і організму в цілому, так і для лікування тяжких захворювань, зокрема, нервової, серцево-судинної систем та системи обміну. Але як демонструє проведене дослідження, як лікарі так і хворі не мають повної інформації чи використовують недостовірну інформацію стосовно доцільності призначень та ймовірних негативних наслідків некоректного застосування. Також має місце приховування результатів досліджень, які відмічають відсутність ефективності полівітамінної терапії. Існують також наукові дані стосовно негативної дії вітамінів, особливо при призначенні їх за відсутності якісного обстеження хворого.

Висновки: Необхідно підвищити обізнаність лікарів та хворих стосовно ефективності та безпеки використання полівітамінних засобів, а також впроваджувати сучасні алгоритми визначення доцільності призначення різноманітних вітамінів у відповідних дозах у залежності від їх потреби у кожного окремого пацієнта.

ПРОФЕСІЙНІ ШКІДЛИВОСТІ ПРАЦІВНИКІВ РІЗНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Юрій О.В., Тростенюк В.А., Н.Ю. Лукіна

Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова,

кафедра загальної гігієни та екології

Актуальність: У процесі професійної діяльності на медичних працівників (МП) діє комплекс чинників фізичної, хімічної, біологічної природи. МП піддається функціональному перенапруженню окремих органів і систем організму: опорно-рухового апарату, органу зору, психоемоційної сфери і ін.

Мета: Дослідження професійних шкідливостей МП різних спеціальностей та розробка їх профілактики.

Матеріали та методи: Було опрацьовано наукову літературу, також дослідження проводилось шляхом вивчення і аналізу історій хвороб.

Результати: В залежності від діючого шкідливого чинника всіх обстежених МП, ми розділили на 6 груп і отримали етіологічну структуру професійних захворювань МП:

1 - дія фізичних чинників виробничого процесу(0,5%); 2 –перенапруження окремих органів і систем(3%); 3 - дія біологічного чинника(63,6%); 4 - професійні алергози(22,6%); 5 - токсико-хімічна етіологія(10%); 6 - професійні новоутворення(0,25%).

Для першої групи рекомендовано застосовувати дистанційне керування, як захист від рентгенівського випромінювання; зниження віброактивності машин, віброізоляція. Для другої - забезпечення збалансованого робочого дня, створення зони відпочинку. Третя – використання мийних та деззасобів, спецодяг, щеплень та інших карантинних заходів. Для четвертої групи радимо перевестись на іншу роботу без контакту з алергеном. П'ята – забезпечення відповідним спецодягом. Шоста - ідентифікація канцерогенів у виробничому

середовищі; санітарно-гігієнічна паспортизація канцерогенно-небезпечних виробництв; регулярне використання засобів індивідуального захисту; скорочення кількості осіб, що контактують з канцерогенами, часу контакту.

Висновки: Аналіз наукової літератури допоміг створити ґрунтовну базу для виявлення і профілактики професійних шкідливостей серед працівників медичної сфери.

ГЕРОПРОТЕКТОРНЫЕ ЭФФЕКТЫ РАПАМИЦИНА

Байрачный К.А., Наглая К.Н.

Научный руководитель: проф. Бобронникова Л.Р.

Харьковский национальный медицинский университет, кафедра клинической фармакологии

Цель исследования: анализ литературных данных о геропротекторных свойствах рапамицина.

Рапамицин был открыт как продукт обменных процессов бактерии *Streptomyces hygroscopicus* из образцов почвы с острова Пасхи. Препарат назван в честь туземного названия этого острова «Rapa Nui». Рапамицин представляет собой иммунодепрессантное, противогрибковое и противораковое макролидное соединение, которое действует, селективно блокируя транскрипционную активацию цитокинов, тем самым ингибируя продукцию цитокинов. Также он ингибирует белки MTORC1 и MTORC2. MTOR представляет собой белок, который играет ключевую роль в регуляции роста и обмена веществ. Когда белки MTOR активны, клетки растут и делятся, а когда они затормаживаются, клетки переключаются в режим выживания, становятся стрессоустойчивыми, активизируется процесс аутофагии, и клетка начинает утилизировать «старые» клеточные компоненты. Считается, что эти эффекты являются непосредственной причиной долголетия, профилактикой возрастной прибавки в весе и подавления канцерогенеза. Имеются данные о том, что влияние препарата на MTORC1 способствует долголетию, тогда как воздействие на MTORC2 приводит к развитию сахарного диабета.

Ученые из Вашингтонского университета исследовали геропротекторное действие препарата на собаках. Результаты начальных испытаний продемонстрировали, что некоторые собаки показали улучшение показателей работы сердца всего через несколько недель использования препарата. Собаки, получающие рапамицин, или имели улучшение функционирования сердечно-сосудистой системы, или не показали никаких изменений. При этом те животные, у кого отмечались нарушения работы сердца в начале исследования, имели наибольшее улучшение показателей. У мышей, которым давали рапамицин, продолжительность жизни у особей женского пола увеличивалась на 13%, а у особей мужского пола - на 9%.

В данный момент два имеющихся препарата рапамицина, одобренных для применения в лечении людей (Rapamune (Pfizer) и Afinitor (PDF)), уже используются для лечения онкологических больных и реципиентов трансплантатов, но из-за одновременного лечения онкопатологии сложно контролировать все их эффекты.

Выводы: Рапамицин является препаратом, обладающим геропротекторными эффектами. При этом другие возможные эффекты рапамицина требуют проведения дальнейших масштабных исследований.